

خبر دروغ، کاندیدای بهترین مربی جهان!

علی کیانی موحد

جهانی آمار و ارقام رفتیم. در سایت این فدراسیون هم جستجو کردیم و تنها خبر مرتبط با این داستان، انتخاب فرناندو سانتوز به عنوان برترین مربی سال ۲۰۱۶ بود. پس هیچ خبر جدیدی درباره اینکه کروش نامش توسط فیفا یا فدراسیون جهانی آمار و ارقام به عنوان کاندیدای برترین مربی جهان در سال ۲۰۱۷ اعلام شده، وجود نداشت.

این بار تصمیم گرفتیم در فضای گسترده اینترنت آنقدر جستجو کنیم تا به سایتی که این خبر را منتشر کرده بودیم برسیم. با جستجو به زبان انگلیسی سرانجام به یک وبسایت کامرونی برخوردیم. سایت فوتبال ۲۴ بارته ۳۵۲۳ رده بندی الکسادر کشور کامرون که در کل جهان نیز رتبه اش از یک میلیون گذشته است، یعنی یک وبسایت خبری بسیار سطحی و رده پایین در کامرون مدعی شده که فدراسیون جهانی آمار و ارقام نام سرمربی بلژیکی کامرون را به همراه چند مربی دیگر از جمله کارلوس کروش به عنوان نامزدهای برترین مربی فوتبال جهان منتشر کرده است. نکته جالب آنکه این خبر چهار روز پیش منتشر شده و امروز به واسطه باز نشر در چند

شاید اشتباه از من است که هر بار خبری مشکوک می خوانم، ترجیح می دهم پیش از باز نشر آن سراغ منبع اصلی اش بروم تا مطمئن شوم خبر درست است یا خیر؟! کاری که به نظر اکثر دوستان رسانه ای به آن اعتقادی نداشته و به وسیله صنعت «کپی-پیست» تنها به فکر باز نشر اخبار بوده و مهم نیست خبر صحیح باشد یا خیر؟! جدید باشد یا قدیمی؟! به همین دلیل وقتی ابتدای صبح خبری خواندم درباره اینکه «کارلوس کروش» توسط فیفا نامزد مربی برتر سال شده، همان حس سراغم آمد و به خود گفتم تا از منبع اصلی خبر مطمئن نشدم، آن را باز نشر نکنم. از آنجا که عنوان شده بود فیفا این موضوع را مطرح کرده، پس سراغ سایت فیفا و قسمت بهترین های ۲۰۱۷ رفتم. در همان صفحه اول بخشی بود به عنوان «چگونه آلگری، کنته و زیدان کاندیدای بهترین سال شدند؟!»، لینک را باز کردم و هر چه گشتم اثری از نام سرمربی تیم ملی فوتبال کشورمان نبود. تمام مطلب درباره این سه مربی بود. یکی از دوستان گفت، تو اشتباه کرده ای! این خبر توسط فیفا منتشر نشده بلکه فدراسیون آمار و ارقام جهانی در لیستی برترین مربیان ملی جهان را منتشر کرده و کروش هم اسمش در آنجا آمده. من هم به تبعیت از آن دوست عزیز سراغ صفحه اصلی فدراسیون

سایت دیگر کامرونی به خبر یک رسانه های ایرانی تبدیل شده است. خبری که بخش انگلیسی زبان خبرگزاری مهر هم جمله به جمله آن را بدون ذکر منبع در سایت خود منتشر ساخته است. یادم آمد چند سال پیش خبری منتشر شد مبنی بر علاقه «روی کین» کاپیتان سابق منچستر یونایتد به احمدی نژاد، رییس جمهور سابق ایران. یا همین چند ماه پیش که گفته شد الهام فرمند، فوتبالیست ایرانی، جز کاندیداهای برترین بازیکن ماه بخش غرب آسیا انتخاب شده است و از خودم پرسیدم تا کی قرار است اخباری دروغین و بدون منبع معتبر توسط برخی از دوستان رسانه ای تبدیل به خبر یک رسانه ها شود؟! آیا به اصول اولیه خبر نگاری یعنی پیدا کردن منبع خبر اعتقاد نداریم!؟

مدالهایی برای هیچ

اگر بگویم روابط عمومی و اطلاع رسانی وزارت ورزش یکی از قوی ترین بخشهای این وزارت است، اشتباه نکرده ایم. بخش مهمی که بیشتر سعی در نشان دادن این موضوع دارد که «همه چی آرومه» و هیچ مشکلی در ورزش کشور وجود ندارد و تمام اتفاقات خوب را هم به سرعت منعکس می کند. یکی از این اتفاقات خوبی که چند هفته ای در صدر اخبار بود و سروصدای فراوان هم داشت، بازی های داخل سالن آسیا بود که در ترکمنستان برگزار شد. مسابقاتی با حضور بیش از چهار هزار ورزشکار در ۲۱ رشته مختلف ورزشی که به مدت ده روز برگزار شد و تیم ایران هم با کسب ۳۶ مدال طلا، ۲۳ نقره و ۵۹ برنز پس از ترکمنستان و چین در جایگاه سوم قرار گرفت. اتفاقی خوب و بسیار عالی برای ورزش کشور که با کسب مدال های ارزنده ای توانستیم جایگاه سوم را بین ۶۳ کشور شرکت کننده کسب

کنیم و وزارت ورزش هم به شدت بر روی این قضیه مانور کرد. اما برای شما خوانندگان عزیز سوال نیست که چطور کشور ترکمنستان توانسته به عنوان اول دست یابد؟ آن هم با حضور چین و ژاپن و کره جنوبی!؟

پس ابتدا باید به این موضوع اشاره کرد این مسابقات در اصل بازی های داخل سالن آسیا و هنرهای رزمی بوده، یعنی تلفیق دو رویداد مختلف که در آسیا برگزار می شده و اینبار در قالب یک رویداد در ترکمنستان برگزار شد. نکته جالب بعدی را در رده بندی نهایی المپیک ریو باید جستجو کرد. اینکه در بین ۱۰ کشور برتر المپیک گذشته، سه کشور آسیایی بودند. چین با مجموع ۷۰ مدال در رده سوم، ژاپن با ۴۱ مدال عنوان ششم و کره جنوبی هم با ۲۱ مدال به مقام هشتم دست یافت. استرالیا نیز در رده دهم المپیک ریو جای گرفت. حال سراغ مسابقات داخل سالن آسیا برویم. ژاپن که در المپیک که ورودی هم دارد با ۳۳۸ ورزشکار حضور داشت در این مسابقات تنها ۶۰ ورزشکار اعزام کرد. کره جنوبی در ترکمنستان ۷۱ ورزشکار داشت که این تعداد در ریو ۲۰۵ نفر بود و استرالیا که ۴۲۱ ورزشکار در ریو داشت، در بازی های داخل سالن آسیا تنها ۱۸ شرکت کننده را اعزام کرد. همین تعداد کم حضور کشورهای مطرح آسیایی برای بسیاری جای سوال

بود. اینکه چرا آنها بر عکس ایران و ترکمنستان و حتی افغانستان که ۱۵۴ شرکت کننده داشت، مسابقات را جدی نگرفته بودند؟! البته ما قصد زیر سوال بردن زحمات قهرمان های کشورمان را نداریم. به ویژه ورزشکاران خانم ایرانی که مدالهای رنگارنگی را کسب کرده و باعث شدند تا تیم ایران در رده سوم جدول قرار گیرد اما بهتر نیست مسوولان محترم هنگام اطلاع رسانی به مردم، با شفافیت بیشتری عمل کنند؟! اینکه بگویند این مسابقات در رشته های مختلف در چه سطحی برگزار می شده و ورزشکاران مطرح خارجی که در آنجا حضور داشته اند چه کسانی بوده اند؟! آیا کشورهای دیگر هم مانند ما برای این مسابقات تمام فدراسیون های خود را بسیج کرده بودند یا تنها به چشم یک تورنمنت ساده به آن نگاه می کردند؟! به هر حال کسب این همه مدال برای وزارت ورزش موفقیتی بود که هر زمان قرار باشد زیر فشار انتقاد قرار گیرد به آن اشاره خواهد کرد. البته شاید ما بسیار بدبینانه به این موفقیت نگاه کرده ایم اما هنوز بر ایمان قابل قبول نیست که تیم ششم المپیک ریو در مسابقات داخل سالن آسیا به عنوان بیستم دست یابد! نکته دیگر حضور بسیاری از مقامات مرتبط و غیر مرتبط در این مسابقات بود. به عنوان مثال در وانفاسی مشکلات استقلال و انتخاب سرمربی جدید پس از جدایی منصوریان، هنوز برای علاقمندان سوال است که آقای افتخاری، مدیر عامل این باشگاه، در عشق آباد چه می کرده؟!؟

